

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. София, 07.01.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 14.11.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8907** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на И. В. Ю. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], район П., [улица], срещу решение № ПИ-101/19.02.2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане за разпределение на суми изх. № С180022-125-0017521/18.01.2018 г., издадено от К. С. - публичен изпълнител при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) С., дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“. С разпореждането са разпределени постъпили суми по изпълнително дело №160170136/2016 г., а именно плащане в размер на 106,76 лв., постъпило на 10.01.2018 г.

В жалбата се излагат аргументи, че разпределената сума е несеквестируема и нейното разпределение с оспореното разпореждане е в противоречие на разпоредбата на чл. 213, ал.1, т.3 и т. 5 от ДОПК. Твърди, че по запорираната сметка получава заплащаните му от Национално бюро за правна помощ възнаграждения. Същите са в размер, по-нисък от предвидената в чл. 213, ал.1 от ДОПК сума от 250 лева за всеки член от тричленното му семейство. Излага довод, че публичното вземане не е надлежно установено, тъй като той не е съгласен с посочения размер, поради което е следвало вземането да се установи чрез ревизия. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Г., който поддържа жалбата и заявените се нея искания. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, с искане да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по същество на спора, от фактическа страна се установява следното:

Изпълнително дело №160170136/2016 г. е образувано във връзка с установени и изискуеми публични вземания за задължения по подадени от И. В. Ю. данъчни декларации обр. 6 и декларации по ЗДДФЛ за 2013 г., 2014 г., 2015 г. Издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С160022-022-0035651/17.11.2016 г., като за събиране на публичното вземане в размер на 12 516,42 лв. в това число: лихва - 1 084,37 лв. и главница - 11 432,05 лв. е наложен запор върху нналични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи във всички банки на територията на република България, както и Запор върху МПС, собственост на И. Ю. - марка R., модел 414 ЖСИ, рег. [рег.номер на МПС] , рама №SARRTMWHNAD043005, двигател №14K4FK73201153, година на производство 1995 г., мощност 75 KW, с балансова стойност 0,00 лв.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С 160022-022-0035651/17.11.2016 г., е връчено на ръка лично на жалбоподателя на 09.02.2017 г., видно от положените собственоръчно дата и подпис на лицето.

Издадено е съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С170022-048-0017663/09.02.2017 г., връчено лично на 09.02.2017 г.

На 18.01.2018 г. във връзка с постъпили суми по изпълнително дело №160170136/2016 г., а именно плащане в размер на 106,76 лв. постъпило на 10.01.2018г. е издадено Разпореждане за разпределение на суми изх. №С180022-125- 0017521/18.01.2018 г., получено на 29.01.2018 г., видно от приложена обратна разписка. С жалба с вх. №14-94-09- 52/05.02.2018 г. по описа ТД на НАП С. разпореждането е оспорено пред директора на ТД на НАП С., който с решение № ПИ-101/19.02.2018 г. е приел същото за неоснователно и го е оставил без уважение.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК – директора на ТД на НАП, при условията на заместване, за което е приложена заповед № ЗЦУ-ОПР-14/31.05.2017 г. на изпълнителния директор на НАП.

Разпореждане за разпределение на суми изх. №С 180022-125- 0017521/18.01.2018 г., е издадено също от компетентен орган, съгласно правомощията, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидените в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържание.

Съгласно чл. 209, ал.2, т. 2 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. В случая изпълнително дело

№160170136/2016 г. е образувано във връзка с подадени от И. Ю. декларации, в които жалбоподателят сам е посочил сумата на задълженията за осигурителни плащания и данък върху дохода. Видно от цитираната разпоредба подадената декларация представлява изпълнително основание за предприемне на действия по принудително изпълнение за събиране на декларираните като дължими суми, в случай, че не са платени в изискуемите срокове. След като са декларирани задължения от лицето и същите не са внесени, възниква законово основание за събирането на тези публични задължения по принудителен ред. Към издаване на акт по чл. 106 от ДОПК се пристъпва в случаите когато се установят несъответствия при проверка на декларираните данни. Акт по чл. 107 от ДОПК се издава, когато задълженото лице декларира определени данни, които служат като основа за изчисление на данъчното задължение, която се извършва от орган по приходите. В разглеждания случай не са констатирани несъответствия, а декларираните задължени за осигуровки и данък върху дохода подлежат на изчисление и деклариране като крайна сума от задълженото лице. Следователно, правилно е прието, че подадената декларация предствлява изпълнително основание по чл. 209, ал.2, т. 2 от ДОПК. Подаването на декларация, в която се декларира дължима сума не представлява пречка за същите задължения да се образува ревизионно производство, в сроковете по чл. 109 от ДОПК, но това не е задължителна последица от подаването на декларация. Както бе посочено и по-горе самото подаване на декларация, с посочена в нея деларирана сума на определено публично задължение, представлява основание сумата на тези задължения да бъде търсена по принудителен ред, при липса на нейното внасяне в законовите срокове.

Видно от данните по преписката, до публичния изпълнител е изпратено писмо-отговор от Р. банк ЕАД с изх. №142978/21.11.2016 г., като в същото е посочено, че банката не признава вземането, върху което се налага запор за наличностите по сметката на лицето, находяща се в банката поради обстоятелството, че същата се явява единствена и специална по смисъла на чл. 39 от Закона за адвокатурата. От получения отговор до публичния изпълнител от У. булбанк АД с изх. №0890-49-011431087 от 18.11.2016 г. се установява, че сметката в посочената банка не се явява единствена и специална по смисъла на чл. 39 от Закона за адвокатурата. От изложеното следва, че неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че посочената сметка в У. булбанк АД е специална такава, по смисъла на чл. 39 от Закона за адвокатурата.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя, че е накърнена несеквртируемостта на дохода му, видно от запорното съобщение, издадено от публичният изпълнител до У. булбанк АД с изх. №С170022-178-0002725/ 09.02.2017 г., в същото конкретно е посочено, че на осн. чл. 213, ал. 1, г. 3 и т. 5 и чл. 213, ал. 2 от ДОПК не следва да се запорират суми в размер на до 250 лв. на всеки член от семейството, трудово възнаграждение, обезщетение по трудово правоотношение, пенсия или стипендия в размер до 250,00 лв. месечно, обезщетения по социално осигуряване, включително за безработица и социални помощи предоставени от държавния или общинския бюджет, суми по дарение от физически и юридически лица, получени от лица с трайни увреждания с намалена работоспособност над 50 на сто и други категории лица в неравностойно положение, вземания за издръжка, определени от съда.

Поради изложеното жалбата се явява неоснователна. При този изход на спора и

предвид направеното от ответника искане, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 16 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. Ю. срещу решение № ПИ-101/19.02.2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане за разпределение на суми изх. № С180022-125-0017521/18.01.2018 г., издадено от К. С. - публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Публични вземания”.

ОСЪЖДА И. В. Ю. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], район П., [улица], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 500 лева /петстотин лева/ разноси по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: